

качали. Всѣки день ловецътъ убивалъ изъ горитѣ дивичъ за храна и облѣкло. Тѣй се изнизали много години. Дошло врѣме, разболѣлъ се ловецътъ, днитѣ му били вече прочетени. Събралъ тогава той сѣмейството край постелята си и казалъ своето послѣдно слово:

— Ти моя жено, помощнице на моя животъ, не слѣдъ много изгрявания и залѣзвания на луната ще ме послѣдвашъ и ще се прѣселишъ при мене на острова на *Великия Духъ*. А васъ, дѣца, ви очакватъ хорската злоба, ненавистъ и неблагодарность, отъ които азъ едва тукъ — въ тази безлюдна гора — се избавихъ. Но азъ ще ви обикалямъ и често отъ святія островъ ще идвамъ тукъ, ако вие ми се обѣщайте, че ще живѣте въ любовь и съгласие. Пазете и отгледайте малкото си братче!...

— Никога нѣма да го оставяме, казали голѣмкитѣ дѣца и прѣгърнали братченцето си.

Стариятъ индиецъ умрѣлъ спокойно. Огасвала и отново изгрѣвала нѣколко пѣти луната. Наскоро и старицата-индианка послѣдвала мъжа си и се прѣселила на острова на Великия Духъ. При смъртта си и тя заръчала на голѣмкитѣ да се грижатъ и пазятъ малкото си братче...

До когато вредомъ снѣгъ покривалъ земята, голѣмкитѣ хубаво гледали слабичкото дѣтенце. Но когато земята се раззеленила и свѣжа трѣвица се разтлала като прѣкрасна покривка, сърцето на младия индиецъ почнало да тупка трѣвожно, сѣкашъ се мѣта зайче попаднало въ примката на ловеца. Доискало му се, да става каквото ще, да